

Lilfældet i § 114, hvor den, der under de ovennævnte Omstændigheder viser Uhygighed og overfalder sine Foresatte med Hug, Slag eller anden Vold, heller ikke ubetinget straffes med Livsstraf. Se vi senere hen til § 146, da ere saadanne Forbrydelser som Grusomhed mod den Saarede i det Diemed at udplyndre ham ikke heller belagt med den højeste Straf, og ligeledes er i § 172 den Forbrydelse at forlade sin Post under Omstændigheder, hvor et særdeles Onde maatte kunne befrøgtes eller virkelig er opstaaet for Krigsmagten, kun belagt med Dødsstraf alternativt, men ikke ubetinget. Jeg tror altsaa, at i den Henseende maa det anerkjendes, at Lovforslaget stiller sig paa et mildt Standpunkt. Jeg nævner dette, ikke fordi det er min Hensigt paa disse Punkter at foreslaa Ændringer, men kun for at veilede med Hensyn til den almindelige Bedømmelse af den Aand, der gaar gennem Lovforslaget.

Se vi dernæst hen til de andre Straffe, som ere opførte i Lovudkastet, saa springer det strax i Øinene, at den loegemlige Kæufelse: Fugtel, Rotting, Tapp er foreslaaet affkaffet. Jeg skal med Hensyn til alle disse Straffe slet ikke udtale mig for Marinens Bedkommende, thi jeg anser mig i den Henseende ikke for tilstrækkelig kompetent; men jeg skal dog antydningssvis nævne, at det Lovforslag, der her foreligger til Forhandling, ikke efter min Opfattelse synes at være i Overensstemmelse med de Udtalelser, der kom frem fra det sømilitære Medlem, der sad som Repræsentant for Kjøbenhavn's 8de Valgkreds (Schønheyder), da Straffelovudkastet forrige Gang var til Behandling, og som den Gang af Thinget var valgt til Medlem af det Udvalg, der blev nebsat. Jeg skal kun omtale alle disse Forhold for Hærens Bedkommende. De Herrer ville erindre, at Rottingstraffen har havt en dobbelt Betydning; den ene var den, at den var en Lilæggsstraf til den strengeste Vand- og Brødsstraf, hvorved man søgte at undgaa, at den Værnepligtige dømtes til Lugthusstraf, førend han fordrød sig saa meget, at han maatte idømmes 3 Mars Straffearbejde. Jeg erkjender saa fuldt som Nogen, at Rottingstraffen er en i højeste Grad uhyggelig Straf, og jeg skal ligeledes udtale, at efter min Overbevisning er der for Hærens Bedkommende Intet til Ginder for, at den kan affkaffes som en saadan Lilæggsstraf, naar den Bestemmelse vedtages i Lovforslaget, at det er muligt at dømme den Paagjældende til Straffearbejde paa kortere Tid, end det har været tilladt før. Men Rottingstraffen har desuden havt sin Betydning som særlig Straf; den kunde som særlig Straf ikke alene tildeles efter Dom, men tillige arbitrært, naar de Paagjældende forud — under fredelige Forhold ved Krigsretsdom — vare blevne nedsatte i de Meniges anden Klasse, det vil sige, naar de af den militaire Domstol vare blevne stemplede som dem, der, uagtet de flere Gange

vare blevne straffede og uagtet al Paamindeelse, dog ikke vare i Stand til at holdes i Orden undtagen ved Hjælp af legemlig Lugtelse. Om dette nu er rigtigt at bortfjerne Rottingstraf som særligt Straffemiddel mod saadanne Individer, ansees i høi Grad tvivlsomt indenfor Hærens Omraade; og jeg skal særlig gjøre opmærksom paa, at, efter min Erfaring og efter Alt, hvad jeg har talt derom med Forskjellige, har det netop viist sig, at det er de Jurisdiktionschefer, som enten slet ikke eller mindst have anvendt denne Straf, der i Regelen have været mest stemte for at holde paa den, fordi, efter deres Erfaring, Forholdet har været det, at, hvor uhyggelig Straffen end har været, og, hvor ubehagelig det har været de Paagjældende at skulle befale dens Fuldbrydelse, saa har Frygten for denne Straf havt en saa overordentlig gavnlig Virkning paa Individerne. Denne Straf er nu bleven foreslaaet affkaffet i Lovforslaget. Det Samme er Lilfældet med Alt, hvad der kaldes de kortvarige følelige Straffe, med alle disse Straffe, som man hidtil har holdt paa, fordi de havde de Egenstaber, at de Paagjældende vare bange for, at Straffen kunde følge umiddelbart, strax efter Forseelsen, og endelig den, at man ved Gjennemførelsen af dem slap for det store Onde, som de langvarige Straffe have, nemlig, at det paa Grund af den nødvendige Omgangstjeneste inden Afdelingerne ikke alene er de Paagjældende, der blive straffede ved dem, men ogsaa deres Kammerater, som lide derunder, idet disse maa gjøre hines Tjeneste.

Disse forskjellige Straffe ere nu foreslaaede affkaffede. Jeg erindre, at det her i Thinget tidligere er blevet sagt, at Krumflutningsstraffen allerede var affkaffet hos os 1860. Jeg maa dog i den Anledning henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at dette ikke er Lilfældet. I 1860 blev det nemlig kun bestemt, at Krumflutningsstraffen under fredelige Forhold ikke maatte anvendes som arbitrær Straf, men det vedblev at være fuldstændigt tilladeligt at anvende den ifølge Krigsretsdom, ligesom jeg ogsaa maa gjøre opmærksom paa, at der den Gang ikke var Tale om samtidig at foreslaa Fugtels og Rottingstrafs Affkaffelse overfor Menige i 2den Klasse. I 1863—64, da man gik over fra Freds- til Krigstilstand, vendte Krumflutning tilbage som arbitrær Straf; og, da man i 1866 gennem et Lovforslag foreslog Krumflutning affkaffet, blev det samtidig foreslaaet, at en anden kortvarig, følelig Straf, nemlig den staaende Arrest, skulde træde i Stedet derfor. Men der var heller ikke den Gang Tale om at foreslaa Rottingstraf affkaffet. I 1870—71 blev et nyt Straffelovforslag indbragt her i Salen. Da blev ligeledes Krumflutningsstraffen kun foreslaaet affkaffet under Betingelse af, at den staaende Arrest kom i Stedet for. Nu i 1876